

טובה ברלינסקי — מטערוכתא באאלריה מבט, תל-אביב
(דאה "מקביז")

אַקְרָבִים בְּמִתְּבָנָה קָמְלָה

בדרכ או ניסיון למעט כבל ה-
אפשר את המיסטיות האציה של
סיפור מצדה ועם זאת לא ל-
הגיע לוניבור ממש. בינו מסקת
של מעמידים פיזיים ודראማטי-
ים לטירוגין, עד שאולי ראייה
օפרה זו לבני "דקאיאט דrai-
מאתי". הסוריאליזם הנבע ממע-
בדים מסוימים מתוך, בדרכים
טונות, במבנה הבנוי אליסטי
של היצרה השלימה. כוונתנו היא
להביא לבפיפה אתה גם אם אתה
ההיפטודיה וגם את הביצה הוא
הזרמת או אף המטורפת. שילובן
ישל טקסטורות שונות מן שרבים
ריהם מגודלים של המוסיקה
האלקטודית המלווה את היוצרה
מדגים או מפרק — בהתאם ל-
צורך הדראማטי — אה המתח
התואזרו ערך צהוב

המליט הנו יסוד חשוב ביותר
באופרה זו. משום כך ובתחבה
המוסיקת לטקסט העברי ולא לי-
תרוגות, כמו בשתי האופרות דר-
אחוות. המליט הנו אלמנט ריתמי
חיוני, ואיו לתרגם כל' להרשות

האופרה השלישית – "הנטזון" – שוניה משלתי קודמתה (האוֹפֶרָה גַּעֲלָה בְּבֵית הַאָוֹפֶרָה הַמִּמְצָר לְכָתִי בְּמִינְכָּן, יְוָלִי 1976). אין כאן טיפור אגדתי או אירוט היסטריאלאומי כלשהו, זה סיפורה של קבוצת אושעים צעריב, הביראים משכבות חברתיות שונות, ואשר בחלו בחברה שם חיים נכה, הם עונבים את העיר וצדדים לים בהר ופוגעים בדרכם אדם מודר שאינו יודע דבר על חצי עולם. הם מנסים "לבנות" אותה להעניק לו ביוגרפיה וללמהו את עקרונותיה של התרבות היהודית האידיאלית. בלי לחתת לעצם דין והשuron, הם קיצרים מעין "בוחאלאנושית", מפליגות. בשובם אל העיר, אל העולם, הם מצליחים להשליט את האיש על העיר. משוויתן הכוח בידי האא כובש בזמן קצר את "חמיימר-סְדָּה" ועוזה בו כטוב בעיניה, ר' אגב כך מנפץ לרופאים את ידי דין ואת האידיאלים שלהם בעט אghost חאנזאלות צעריב.

וְאֵת שָׁמֶן וְאֵת שָׁמֶן

באותה תקופה נסעה לאmerica ושם נפגעה בפיגור מוגבר. מילא אודין כבודו כהנמן ורשותו נזקקה לסייע לו. אודין היה מושך לנשים ונתקל בדבורה שטראוס. דבורה הייתה מושכת ורוצחה את אודין. אודין היה מושך לנשים ונתקל בדבורה שטראוס. דבורה הייתה מושכת ורוצחה את אודין.

באורפורה האסלאמית. הדיאלוג ב„הנסיךון“ הוא מוגדר ממלי („עוני“) במשמעותו. אך מרגע תופעת סעילות בימתיות פיסית והבאה נופנית מסוגים שונים, יczוד המימיקה וհיסודה הבודיאו-זרافي אשובים כאן ביטהר. הפעם, צילום הבימתיות מתרכזות בהרמוניות במתה: הבהה נתקפה להר,

שְׁאֵלָה ! מִזְבֵּחַ ? אֲזֶרְבַּיְաַדְהַ ?
אֲלֹהִים ? אֲלֹהִים ? אֲלֹהִים ?
אֲלֹהִים ? אֲלֹהִים ? אֲלֹהִים ?

מוצלים לא היה אונסים להוטים
לחנית, באגשי מזדהה. הם נמלטו
מאסונה של ירושלים הטענת ביז
באזור והמשיכו לקיים חיים יהוד
דים. שלוש עוגים לאחר נפילת
העיר הקדושה, כל מה שביקשה
קהילה יהודית קטנה זו הוא
פיזיה מדבריה, שבת יובל לחייב
את חיים על פיו אמרותם ומתח
חולות מדינית שלימה. הם ציפר
לאילה ניסית, "קץ חיים" כי
אובטח במגילות. רל יהודות לא
אמונתם השלימה באפשרות כי
סיתיאלה היה החזיקו מעמד במגר
אות המazor הארומאי. הם החליטו
אלחוור במוות מפני שהעולם לא
אפשר להם להיות אלא חי עבָר
דיב. סילוח, שכש עט חיליו היר
אלין העשירי את המazor, שמר
גיבור המעשים הצלתו באיש, צוֹר
זה דהם מול ההיזין הנורא של
איוב לדעת.

הבעיה ה倔נית שגיעה לפִי
ציון היהת: כיצד לגשת לאירוע
ההיסטורי טראגי זה, הידוע לכל
צער בישראל ושהיה למשמעות
חש לאמי? כיצד לטפל בסיפור
זה, הרוני אסוציאטיבי רבות
משמעות מוגדר בחברה הייז
דאלית? האפשר להיסטוף לעלילה
דרמיות פיקטיביות ודיאלוגים
דומים בלי להיכשל?

דבר אחד היה ברור לנו, מה
נעשה שגענו להזמנתו של הפס-
טיבאל היהודי לכתב יצירה
זה, שאל לנו בספר שוב את
הסיפור ההיסטורי היהודי לבלה,
שהרי אין טעם בשיחוך גרידא.
הבטות כך ונבענו מעיסוק ישיר
בסיפור קורבן הנורא (אל נשי-
כח: התאבדות היהת בערב פסח
שנת 73, ואנשי מזדהה -- לפי
истומ -- מהיווסדים אל מorth
הברון זה בעל קרבון חפסה כל
עקדת).

סיפורהנו מתחילה לאחר שנחרש
המגザ, על התהדרות עומד זו
ההיסטוריה הריגוז שקשה לו להר-
בלין את פועלם של היהודים, ומי-
נסה — בפקודתו של סילוֹת —
לצורך ייחד את הנסיבות השונות של
הימים והלילות האחרוניים. היא
בוגה על נזירים מזדהה המעטifs,
חווייה ילדים ישבו נשים, לספר
את ספריהם.

משמעותם כרך מבנה האופרה —
בבוננות מכובן — איננו חרראטי
קונטורציוניאל, עליו לקרה
כיא כדי ליפול ממן אל הד-
קאותאריזיס, אלא מעין רצף של
סאיניות בעלות מיקאבי התפתחות
שלוניות. כמה מן התמונות מתרח-
שות ממש מול עיני הצופים, כי
אידויו הוה-ישלי-טנט, חלק מהן
הן "פלטבקיס" ריש שתתמונות
טופריה על דרך הדזקונטאנזיה
ההיסטוריה היבשת. אין זה דומה
בכל לבנה חרראטאי המסתורתי
של "אשבדאי". נקודות הראייה
המשמעות של משלחות היגיינה
(טילה, היסטוריון, אלעורה, או-
גייליב) מצלהות לאירך האו-
פרה. אלו עדויות לאירוזים פער-
ניים נזקודה מבטם על הביגודית
זבעים מגנדה חימבטעם של חמי-
רים (חמים לאזאק את "הצנות
האזרוחות") ובפעמים אלו מקשי-
רים למפקד הריאתי או להיסטורי-
ן דיוון הרוֹטאי.

לטם חדש על הבמה: מלך, מלכה, נסיך, פונדקית שהמלך מאוהב בה עיר, אורהיים, גבא (בו). היא אגדה ההלמודית הרוחקה שימשנה בקידוי רק כפרה-יטקסט לבניין דת-אמה חדשה, בעלת תהודה מולדתנית, עם אימפליקאציות פולניות-ברורות והדוחות אף שהעלילה מתארשת אישם ביבשת האירופית לפני לפניו כ-500 שנים. הנפשות הבעללות הולבשו במלכזות עמי-ריות ומריהקות, כדי להעניק גודחות-טבט פרספקטיבית לאחבר האופרה ולקהל האזופים.

בהרחקת עלייה "אשמדאי" ב-

הארחבי' הזמן והתקומות, וסבירתי לדי הצלאות למשורר, סמלני יותר, נזהר לא ליפול בפתח תדראמה לאליגורית se per se. כל צופת באולם יכול היה להבין כי עסקי קים אלו באירועים חברתיים עלי' פיזיים. לא הייתה כל אפשרות להתחמק מקביעת עמדת בפני אידויים המחרושים על הבמה. אפשר לא היה סוך שעניינך עז'יך הוא "הקאטסטראופה האידר-פיתה", שבה נושא מנהיגים על פי ניהם את מסילות "הdomוסטראטיה", "הלאומינות" ו"הסוציאליזם" ועשן את המעללים האירומיים בינהר. הדמויות הבודיאגדתיות של הר-אלך הוטב", "מלך השדים", "ה-אלכה הרעה", "הגסיך התרפתקן", היונצאים השוטים" וכו', עימשו בפיגוריות בימתיות עבאו להדי' ביש את האסקטיטים הפוליטיים ור' התי-אראליים, ובכך בשעהHon שמי'ר אורה מלכידה הדידאקטית ותורת והתעמלותה.

אל, "מצדה 1967" — האופרה הדרנית של יוסף טרומפלויי — פוניה בלהך שונה לחלווטין (ה-אופרה בוצעה לראשונה לרשותה בפסטיבןTel Aviv הישראלי 1973). יש בידינו עז' מקור ספרות-היסטוריה אחד העמיד על פרשת מצדה — "ה-ח'מת היהודים" ליווסף פלאו-ריך, ולזהא יוספוס אוולן לא ריבער יודען דבר זהאי דבר צל' שההחולל ב-15 בחודש קאנ-

המקדש השני לאחר נסילה בירח
זרמאים (שנת 70) ולאחר שהקדים
שיטוט את שער חזיהון ברומא
המשיכה מזדה — אחרון מבצרי
היהודים בארץ ישראל — דעןוד
על גפעה ומסבבת להתבסר ליקוי
העצמה הרומאית. שניים עמדו
חדשים צר סילוח פלאוים, וצמו
10,000 הייליט, בתנאי מהבר קרי
טום ביזה, על הגד המלוהק
זה.

מאת ישראל אלירן

עתיקה ובלתי נפתחת היא שא-
לת היהים בין כותב הלייבריה
ומחבר המוסיקה והיא שבח זי-
עולה בכל פעם שהשניים יישבים
לכבוד אופרה חדשה. מלחמות
היבורים על אופרות מלונות בסיס
פורייט מטענים ומביבים ביותר
על שני יזרים אלה, שהאחד
ענוי במלחינים והברוב בצללים.
השניים עוטים כל מאץ כדי לא
עבד יהוד לקרה מטה מצוחה
פת, אך בהמשך הם יודעים
ונודים שעיטוקם בחומריהם שי-
חויקתם טונה ובუותה צויה
בדי בה שנים מהקימן. נמקים
זה או אחר. סימפוניון של מוסי-
קאי רק לעיתים נדירות ביזה
קונארס על ליריהים (המנסה
לזאוב יהוד בسؤالה האצהה
בדבר הזה היחסים שבין מלחין
ומלחין).

לא מכך נודע לו להזאה על
סימפוניון הזה שהשתתפו בו
בזה זו המלחינים במוסיקאי
גינזבורג: דלה פיקולת, פוצט, מאלי-
פינדה, אקס, בלארד ואחרים. הם
הדרינו בריב מחותה, אך מחד
סימפוניון נוכח, על כמה מסגנונות
היינץ על המלחין האיפראי כי
ויב. העורדים יסתאניהם והטאיניהם הוו
טדריליות ובאלריאן. בזינק אחד
הסבירו כל החוקים בזינק:
עתידה של האופרה החדשה —
ובולדו זה להיטים לחדר את
ימיה של "הדרמה הייששה" זה
זה — מלאו בחיפות בלתי גלאה
לא רק אחרי הרבה בתיבה מוסי-
קאלית חדשנות אלה בעזון חדש
באמת בתLIMIT-היחסים הביצירית
שבין המוסיקה החדשה וגנטקטי-
טורה הבילדיות הדראמטיות.
או נזקן להוציא כמה דזרחות
על שאלה הטקסט הפלחת-tekst
באיפרה. המביסות פה נסזני
שלו בתיבה כמה מהות רצוף
ליבורית ליזאנית על ידם של

באות ימינו מפוזרת במקומות אחדים בלבד
גדולה העברית המפוארת משל
אשכנזאי יהדותן מילאה במלואה
נדיעותיה מפני אותה אגדה שפה
אשכנזאי מיטטל אען האלך מבסס
או, מטילו אל הבדבב, לובע או
דבוניה תיבס את מקומן ומחדר
את כל סדרי המדינות עניינין דר-
עיקרי של ספרה זה היה בעייני
קבלה הפלוי בקידודזה של מה-
כלך" על ידי האורחות, לרבות
במי הטעמה הקרוביים זו ביר-
אי, אף מעשי נגידו בתכליות
את כל חניכים והאנונות של
העם. זהה רוחם של התיאודרמות
הריהות שפם ביר לפעולה, שלא
להת לכו לכו, מפני שאנו הוא
בוחן בקפידה מדי ים ביר-
את מעשי על הארץ השילט ב-
האגודה העברית בסתירות בסוף
טוב; לאחר חישוף רוגע תרבות
גוליות של "הפלדיינד" מגלים
זקן העם החקמים אם דמותו היה
אמתית כי אשכנזאי בסקipt
אותו מבס הפלד ומזהירים או
האלכה את שולח אהנה פדר
בריתם ימשווים.